

SENAT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Zapis stenograficzny
(236)

18. posiedzenie
Komisji Praw Człowieka
i Praworządności
w dniu 17 maja 2006 r.

VI kadencja

Porządek obrad:

1. Rozpatrzenie ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (druk nr 142).
2. Rozpatrzenie ustawy o zmianie ustawy o prawie pomocy w postępowaniu w sprawach cywilnych prowadzonym w państwach członkowskich Unii Europejskiej (druk nr 143).
3. Rozpatrzenie ustawy o ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Hongkongu Specjalnego Regionu Administracyjnego Chińskiej Republiki Ludowej o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, podpisanej w Hongkongu dnia 26 kwietnia 2005 r. (druk nr 150).
4. Rozpatrzenie ustawy o ratyfikacji Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 31 października 2003 r. (druk nr 149).
5. Rozpatrzenie ustawy o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (druk nr 148).

(Początek posiedzenia o godzinie 16 minut 08)

(Posiedzeniu przewodniczy zastępca przewodniczącego Krzysztof Piesiewicz)

Zastępca Przewodniczącego Krzysztof Piesiewicz:

Otwieram posiedzenie Komisji Praw Człowieka i Praworządności.

W zastępstwie pana senatora Romaszewskiego, jako wiceprzewodniczący komisji, będę przewodniczył posiedzeniu, jako że pan przewodniczący ma w tym czasie inne ważne zajęcia senackie.

Witam serdecznie gości. Nie będę wymieniał wszystkich państwa po kolei, choć mam przed sobą listę. Witam serdecznie przedstawicieli Ministerstwa Sprawiedliwości i Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Dzisiaj wszystkie punkty w istocie dotyczą gości.

Pierwszy punkt dotyczy rozpatrzenia uchwalonej przez Sejm w dniu 27 kwietnia 2006 r. ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary; druk senacki nr 142.

Może prosiłbym, aby na początku pokrótce zechcieli się wypowiedzieć na temat tej ustawy państwo z Ministerstwa Sprawiedliwości.

**Dyrektor Departamentu Legislacyjno-Prawnego
w Ministerstwie Sprawiedliwości Bogusław Słupik:**

Szanowny Panie Przewodniczący! Szanowni Państwo!

Odnosząc się do ustawy wymienionej przez pana przewodniczącego...

(Zastępca Przewodniczącego Krzysztof Piesiewicz: Prosimy o przedstawianie się, jako że będzie sporządzony protokół posiedzenia.)

Proszę bardzo, dyrektor Departamentu Legislacyjno-Prawnego w Ministerstwie Sprawiedliwości Bogusław Słupik.

Odwołując się do przedstawionej przez pana przewodniczącego, przynajmniej z tytułu, ustawy, przyjętej przez Sejm w dniu 27 kwietnia tego roku, chciałbym podkreślić – a jest to ważne, bo to rzuca także na ukształtowanie poszczególnych zasad i przepisów, które będziemy państwu pokrótce prezentowali – że miała ona na celu przede wszystkim implementację do prawa polskiego postanowień decyzji ramowej Rady Unii Europejskiej z 25 października 2004 r., która określała tak zwane minimalne przepisy, których implementacji mieliśmy dokonać, a także znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego obrotu narkotykami.

Jeżeli chodzi o bardziej szczegółowe zalecenia decyzji ramowej, to między innymi określiła ona rodzaje czynności sprawczych, jakie winny być poddane penalizacji, o czym traktuje art. 2 tejże decyzji, spektrum spraw, jeśli chodzi między innymi o produkcję, wytwarzanie oraz różne postaci przenoszenia narkotyków, następnie określiła zakres penalizacji form zjawiskowych i stadialnych przestępstw związanych z obrotem narkotykami, czyli kwestie podżegania, pomocnictwa i usiłowania, oraz, co bardzo istotne, wskazała minimalne wysokości kar za poszczególne przestępstwa w art. 4.

W szczególności, myślę, należy się zatrzymać na chwilę przy tym punkcie decyzji ramowej, który obligował państwa członkowskie do tego, aby w stosunku do określonych typów przestępstw, jeżeli zostały one popełnione w zorganizowanej grupie albo w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, możliwe było wymierzenie kary nie niższej niż dziesięć lat pozbawienia wolności. Oczywiście nastąpiło pełne zadośćuczynienie temu zaleceniu w ten sposób, iż podniesiono górną granicę kary w przypadku kwalifikowanych typów przestępstw, konkretnie w art. 58 ustawy, który dotyczy udzielania środków odurzających – mówię w skrócie – małoletniemu bądź też udzielania ich w znacznych ilościach innej osobie, oraz w art. 62, w którym jest mowa o posiadaniu znacznej ilości środków. W tym wypadku przewidziane jest zagrożenie do lat ośmiu przy wykorzystaniu instrumentów z art. 65 kodeksu karnego, czyli możliwości stosowania reguł dotyczących recydywy. W ten sposób polski ustawodawca zapewnia możliwość orzeczenia w tych właśnie podanych przypadkach, przy tych typach przestępstw kwalifikowanych, kary powyżej dziesięciu lat pozbawienia wolności.

Proszę państwa, chciałbym powrócić do kierunku zmian. A mianowicie minister sprawiedliwości wyszedł z założenia, proszę państwa, iż nie należy podejmować działań, które ingerowałyby w treść obowiązującej ustawy. Ta ustawa, nie zapominajmy, wchodziła w życie zaledwie kilka miesięcy temu, a więc zdając sobie sprawę z tego, iż mogą być wątpliwości co do niektórych zakresów wymiaru kary, minister sprawiedliwości nie wkraczał w ten obszar. Wychodzimy z założenia, iż ewentualne problemy czy wątpliwości – problemy nie, wątpliwości – jakie mogą się tutaj rodzić, powinny być rozstrzygane na tle ogólnych reguł wynikających z art. 37 kodeksu karnego, a więc dotyczących wymiaru kary. Zauważamy, iż jest tutaj pewne odstępstwo od przyjętej systematyki kodeksu karnego, jeżeli chodzi o dolne zagrożenia. Nie wszędzie są one określone. W jednym z artykułów jest podany poziom trzech miesięcy, w pozostałych – nie, a więc byłby jeden miesiąc. Proszę państwa, wychodzimy z założenia, że nie jest to błędem, lecz wynika to z przedstawionego przeze mnie – mam nadzieję, że w wystarczającym zakresie – wyjaśnienia.

Proszę państwa, ta decyzja ramowa zobowiązała nas – i oczywiście ten wymóg został spełniony – do penalizacji działania polegającego na wprowadzaniu do obrotu prekursorów. Mówi o tym art. 61. Poleciła także poszerzyć zakres penalizacji między innymi na – trochę to jest egzotyczne rozwiązanie, ale jednak tak zrobiono – uprawę krzewów koki. Ponadto wprowadzony został wymóg odpowiedzialności osób prawnych za tego typu przestępstwa, art. 6 i 7, co znalazło odzwierciedlenie w ustawie, oraz określone zostały zasady odnoszące się do jurysdykcji. Ustawa to uwzględnia. Proszę państwa, jeżeli chodzi o...

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Mówię o art. 8 decyzji ramowej.

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Tak, mówię o decyzji ramowej. Przepraszam, może tego nie dodałem.

Proszę państwa, jeżeli chodzi o skutki, to wskazywaliśmy już wielokrotnie, że ustawa nie pociąga za sobą kosztów, które przekraczałyby obecne obciążenie budżetu państwa. Jest to wypełnienie naszych zobowiązań i mamy nadzieję, że przyczynią się one do dalszej poprawy efektywności zwalczania zjawiska narkomanii.

To tyle w największym skrócie. Dziękuję bardzo.

Zastępca Przewodniczącego Krzysztof Piesiewicz:

Dziękuję bardzo.

Jakie jest zdanie Biura Legislacyjnego? Pani w pisemnej opinii dotyczącej ustawy nie zgłasza żadnych uwag.

(Starszy Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu Agata Karwowska-Sokołowska: Nie zgłaszam uwag. Dziękuję.)

Dziękuję.

Otwieram dyskusję.

Czy ktoś z panów senatorów chciałby zabrać głos?

Senator Robert Smoktunowicz:

Zastanawialiśmy się z panem senatorem – ale w pierwotnej ustawie jest tak samo – dlaczego w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii występuje pojęcie małoletniego, czyli cywilistyczne, a nie młodocianego, czyli karnistyczne? To tytułem przypomnienia, bo ja nie pamiętam.

**Główny Specjalista w Departamencie Legislacyjno-Prawnym
w Ministerstwie Sprawiedliwości Elżbieta Sidwa:**

Mamy tutaj do czynienia z pokrzywdzonym, a nie ze sprawcą działania, dlatego przyjęte jest...

(Głos z sali: ...to pojęcie.)

... tak, to pojęcie.

(Wypowiedź poza mikrofonem)

(Brak nagrania)

**Dyrektor Departamentu Legislacyjno-Prawnego
w Ministerstwie Sprawiedliwości Bogusław Słupik:**

Powiedziałem, omawiając ustawę, że to jest rozwiązanie egzotyczne.

**Główny Specjalista w Departamencie Legislacyjno-Prawnym
w Ministerstwie Sprawiedliwości Elżbieta Sidwa:**

Ta sprawa była przedmiotem ożywionych dyskusji. Na temat krzewu koki zasięgaliśmy informacji nawet w Komendzie Głównej Policji, kontaktowaliśmy się także z ekspertami. Rzeczywiście to jest mało możliwe. W warunkach naturalnych w zad-

nym razie uprawa nie jest możliwa, a jeżeli chodzi o uprawę w warunkach sztucznych, to jest to mało prawdopodobne.

(Głos z sali: Byłoby to możliwe.)

Jest to możliwe, ale rzeczywiście musiałyby to być bardzo duża ilość. W tej chwili już nie pamiętam, ile by to było w kilogramach, ale rzeczywiście potrzebna byłaby bardzo duża ilość liści, żeby wyprodukować stosunkowo niewielką ilość narkotyku. Wprowadziliśmy tę regulację z tego względu, że zobowiązuje nas do tego jurysdykcja. Gdyby się okazało, że nasza zorganizowana grupa działa poza naszym terytorium i ma takie uprawy, to zgodnie z decyzją ramową byłibyśmy zobowiązani do penalizacji takiego działania. Dlatego ta odrobinę egzotyczna regulacja znalazła się w tej ustawie. Sprawdziliśmy, że nie tylko my uznaliśmy, iż jest potrzeba wprowadzenia takiej regulacji, mimo że w naszym kraju klimat nie pozwala na takie uprawy. Również inne kraje członkowskie Unii Europejskiej, w których również klimat jest niesprzyjający takim uprawom, uznały, że są zobligowane do wprowadzenia takiej regulacji.

(Brak nagrania)

**Dyrektor Departamentu Legislacyjno-Prawnego
w Ministerstwie Sprawiedliwości Bogusław Słupik:**

Może jeszcze powiem państwu ciekawostkę. Jeżeli chodzi o poszczególne pozostałe obszary zaleconej penalizacji, to były one już przewidziane w naszym ustawodawstwie, a więc żadnych innych zmian poza tym rzeczywiście egzotycznym, jak powiedziałem, rozwiązaniem dotyczącym upraw nie musieliśmy wprowadzać.

(Brak nagrania)

Zastępca Przewodniczącego Krzysztof Piesiewicz:

Czy jeszcze ktoś z państwa chciałby zabrać głos?

Panie Senatorze, może pan?

(Głos z sali: Nie, nie.)

Mnie się wydaje, że jeśli chodzi o pojęcia młodocianego i małoletniego, to jest to problem nie tylko pokrzywdzonego, ale również zupełnie innej granicy wieku. Pojęcie małoletniego odnosi się do niższej granicy wieku, prawda? A więc w tym wypadku jest jeszcze większe niebezpieczeństwo.

(Wypowiedzi w tle nagrania)

Tak, dobrze. Brak uwag, nie ma chętnych do zabrania głosu. Dziękuję uprzejmie państwu za wypowiedzi w tym punkcie.

Przechodzimy do punktu...

(Głos z sali: Może od razu przegłosujmy, Panie Senatorze.)

Teraz poddać pod głosowanie?

(Głos z sali: Tak, po kolei.)

Dobrze, proszę bardzo.

Kto z panów senatorów jest za przyjęciem ustawy bez poprawek? (5)

Dziękuję. Jednogłośnie za.

(Głos z sali: Kto będzie sprawozdawcą?)

Kto chciałby zostać sprawozdawcą? Pan senator?

(Wypowiedzi w tle nagrania)

Nie, nie, już to rozdajmy. Czy pan senator by się zgodził?

(Senator Aleksander Bentkowski: Dobrze.)

Dziękuję, pan senator Bentkowski.

Co teraz dalej, bo się bałagan zrobił?

(Głos z sali: Teraz to, Panie Senatorze.)

Przechodzimy do rozpatrzenia ustawy o zmianie ustawy o prawie pomocy w postępowaniu w sprawach cywilnych prowadzonym w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

(Głos z sali: Jeżeli pan pozwoli, to my już podziękujemy.)

Dziękuję uprzejmie państwu. Dziękuję bardzo.

(Wypowiedź poza mikrofonem)

To jest druk senacki nr 143. Zawiera on zmianę ustawy o prawie pomocy w postępowaniu w sprawach cywilnych prowadzonym w państwach członkowskich Unii Europejskiej, jak powiedziałem.

Prosiłbym o krótki referat kogoś z Ministerstwa Sprawiedliwości.

**Zastępca Dyrektora Departamentu Legislacyjno-Prawnego
w Ministerstwie Sprawiedliwości Jan Bołonkowski:**

Dziękuję.

Jan Bołonkowski, zastępca dyrektora Departamentu Legislacyjno-Prawnego w ministerstwie.

Przedłożona Wysokiej Komisji ustawa nowelizuje ustawę z dnia 27 kwietnia 2006 r. o prawie pomocy w postępowaniu w sprawach cywilnych prowadzonym w państwach członkowskich Unii Europejskiej. Celem tej nowelizacji jest wdrożenie do polskiego porządku prawnego postanowienia art. 3 ust. 2 lit. a dyrektywy Rady ze stycznia 2003 r., mającej na celu ułatwienie dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sporach transgranicznych. Chodzi mianowicie o wdrożenie postanowienia, które wprowadza obowiązek zapewnienia przez państwa członkowskie Unii doradztwa przedprocesowego, mającego na celu rozstrzygnięcie sporu przed wniesieniem sprawy do sądu.

Konkretnie to powołane postanowienie art. 3 brzmi tak: pomoc prawna jest uważana za właściwą, jeżeli gwarantuje doradztwo przedprocesowe wykonywane przez profesjonalnego doradcę, mające na celu rozstrzygnięcie sporu przed wniesieniem sprawy do sądu. A zatem pomoc prawna, która jest udzielana przed wszczęciem postępowania sądowego, czyli tak zwana pomoc przedprocesowa, ma konkretny cel. Ma na celu ugodowe rozwiązanie sporu i tym samym uniknięcie wszczęcia postępowania.

Określając w ogóle treść prawa pomocy udzielanej na podstawie tej dyrektywy, nie dokonuje się w dyrektywie rozróżnienia pomiędzy pomocą przedprocesową i pomocą prawną udzielaną w toku postępowania, czyli tak zwaną pomocą procesową. Dlatego też projektodawca nowelizacji ustawy przyjął założenie, że pomoc przedprocesowa będzie opierać się na tych samych zasadach, na jakich opiera się pomoc udzielana w toku toczącego się postępowania sądowego.

Różnice pomiędzy prawem pomocy przedprocesowej i prawem pomocy procesowej, decydujące o specyfice tej pierwszej, znalazły się przede wszystkim w dwóch unormowaniach.

Po pierwsze, na wnioskodawcę ubiegającego się o przyznanie pomocy procesowej nałożono obowiązek szczegółowego przedstawienia okoliczności faktycznych sprawy jako uzasadnienia wniosku. Takie uzasadnienie służy zapewnieniu merytorycznej oceny zasadności wniosku w sprawie, w której przecież nie toczy się postępowanie sądowe, nie zostały założone akta, a zatem sąd decydujący o przyznaniu takiego prawa pomocy musi ocenić zasadność tego wniosku i ocenia to, opierając się na uzasadnieniu przytoczonym przez wnioskodawcę.

Po drugie, istotną regulacją jest określenie wzajemnych relacji pomiędzy obu rodzajami prawa pomocy. Otóż ustawa stanowi w dodanym ust. 3 w art. 15, że można odmówić przyznania prawa pomocy procesowej, jeżeli uprzednio wnioskodawcy przyznano pomoc przedprocesową, a jednak do ugody nie doszło.

Jedną z istotnych zmian wprowadzanych w tej noweli jest również zmiana tytułu ustawy z dnia 27 kwietnia 2006 r. Ustawa ta ma tytuł: o prawie pomocy w postępowaniu w sprawach cywilnych prowadzonym w państwach członkowskich. Skoro tą nowelą wprowadzamy również pomoc przedprocesową, przyznawaną przed wszczęciem postępowania, wobec tego odpowiednio do treści proponowanej regulacji należało zmienić tytuł.

To są najważniejsze zmiany wprowadzone w tej noweli. Dziękuję za uwagę.

Zastępca Przewodniczącego Krzysztof Piesiewicz:

Dziękuję bardzo.

Opinia Biura Legislacyjnego nie zawiera zastrzeżeń. Czy jest ona podtrzymywana?

(*Główny Specjalista do spraw Legislacji w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu Aleksandra Skorupka: Tak. Dziękuję.*)

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z panów senatorów chce zabrać głos?

Proszę.

Senator Janusz Kubiak:

Mam krótkie pytanie dotyczące zmiany tytułu w kontekście postępowania przedprocesowego. W kodeksie postępowania cywilnego jest rozdział dotyczący postępowania ugodowego. Czy pojęcie, które byśmy teraz dodawali, nie zawiera się w dotychczasowym tytule? Dziękuję.

Zastępca Dyrektora Departamentu Legislacyjno-Prawnego w Ministerstwie Sprawiedliwości Jan Bołonkowski:

Nie zawiera się, dlatego że chodzi o postępowanie przed formalnym wszczęciem postępowania sądowego, czyli o czynności, które są dokonywane przed wniesieniem pozwu bądź wniosku do sądu, czyli przed formalnym wszczęciem takiego postępowania. Jeżeli pan senator nawiązywał do przepisów k.p.c. o postępowaniu pojedynczym, to ono toczy się w ramach postępowania sądowego, a zatem jest elementem tego postępowania.

(*Senator Janusz Kubiak: Dobrze, ale jeżeli nie ma innych uregulowań, to znaczy, że stosuje się k.p.c.*)

(*Brak nagrania*)

**Zastępca Dyrektora Departamentu Legislacyjno-Prawnego
w Ministerstwie Sprawiedliwości Jan Bołonkowski:**

Nie bardzo rozumiem uwagi pana senatora. Mówiłem poprzednio, że to dotyczy fazy, zanim formalnie zostanie wszczęte postępowanie sądowe, zanim zostanie złożony pozew bądź wniosek. Tej fazy postępowania nie reguluje k.p.c.

(*Senator Janusz Kubiak*: Tej fazy nie reguluje, natomiast w art. 3 jest odesłanie do k.p.c. w sprawach nieuregulowanych i dlatego pytam.)

W zakresie, w jakim ustawa wyraźnie tego nie reguluje, oczywiście stosuje się odpowiednio przepisy k.p.c. dotyczące postępowania.

Zastępca Przewodniczącego Krzysztof Piesiewicz:

Czy wynikają z tego jakieś wnioski?

(*Głos z sali*: Nie.)

Czy ktoś z panów senatorów chciałby zabrać głos? Nie ma chętnych.

Zamykam dyskusję.

Wobec tego będziemy głosowali, prawda?

Kto z panów senatorów jest za przyjęciem ustawy bez poprawek? (4)

Kto jest przeciw? (0)

Kto się wstrzymał? (1)

Dziękuję bardzo.

(*Głos z sali*: Sprawozdawca, Panie Przewodniczący.)

Kto będzie sprawozdawcą?

(*Wypowiedzi w tle nagrania*)

O, właśnie, pan senator się wdrożył w temat.

(*Wypowiedzi w tle nagrania*)

(*Senator Janusz Kubiak*: Mam przedstawić stanowisko komisji, a nie własne?)

(*Głos z sali*: Możesz powiedzieć, że była burzliwa dyskusja na ten temat.)

Przechodzimy do rozpatrzenia punktu trzeciego, który dotyczy ustawy o ratyfikacji umowy między rządem Rzeczypospolitej Polskiej a rządem Hongkongu o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, podpisanej 26 kwietnia 2005 r.; druk senacki nr 150.

(*Rozmowy na sali*)

Osobom wychodzącym dziękuję bardzo za obecność.

Jeśli chodzi o ustawę z druku senackiego nr 150, to wypowiedzą się przedstawiciele Ministerstwa Sprawiedliwości i MSZ. Może zaczniemy od MSZ. Czy mógłbym prosić o kilka słów?

Proszę bardzo.

**Pełniący Obowiązki Zastępcy Dyrektora
Departamentu Prawno-Traktatowego
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
Janusz Łącki:**

Janusz Łącki, zastępca dyrektora Departamentu Prawno-Traktatowego ministerstwa.
Panie Przewodniczący! Wysoka Komisjo!

Kilka słów na temat umowy. Została ona podpisana w Hongkongu 26 kwietnia 2005 r. Obecnie jest przedkładana Wysokiej Komisji i Wysokiemu Senatowi w związku z ratyfikacją. Potrzeba zawarcia tej umowy wynikała z faktu powstania 1 lipca 1997 r. specjalnego autonomicznego regionu Chińskiej Republiki Ludowej, Hongkongu. Do tej daty w stosunkach z Hongkongiem obowiązywała umowa zawarta między Polską a Wielką Brytanią, natomiast po tej dacie ze względu na autonomię przyznaną temu regionowi przez władze Chińskiej Republiki Ludowej również przy zawieraniu umów międzynarodowych była potrzeba zawarcia nowej umowy, gdyż umowa, którą Polska podpisała w 1987 r. z Chińską Republiką Ludową, nie dotyczyła terytorium Hongkongu.

Ta umowa jest drugą z kolei umową podpisywaną z Hongkongiem po roku 1997. Pierwsza umowa, z 2001 r., dotyczyła ruchu bezwizowego, natomiast umowa o pomocy prawnej jest typową umową, jakie Polska, resort sprawiedliwości, negocjuje i zawiera z innymi państwami. Umowa z Hongkongiem była wzorowana zwłaszcza na umowie, którą Polska już podpisała ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki.

Jeżeli chodzi o sprawy formalne, wybór trybu ratyfikacji, uważamy, że ratyfikacja za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie jest uzasadniona, gdyż jest przyjęta taka praktyka w przypadku wcześniejszych umów dotyczących tego samego przedmiotu, poza tym umowa dotyczy w sposób ewidentny praw i wolności obywatelskich określonych w konstytucji oraz spraw regulowanych w ustawie i w związku z tym na podstawie art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 konstytucji wymagana jest jej ratyfikacja za zgodą wyrażoną w ustawie.

Umowa ta pozostaje w neutralnym stosunku do prawa Unii Europejskiej, gdyż przedmiot tej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej. Ratyfikacja umowy nie spowoduje również skutków finansowych dla budżetu państwa i nie spowoduje konieczności dokonania zmian w obowiązującym ustawodawstwie. Dziękuję bardzo.

Zastępca Przewodniczącego Krzysztof Piesiewicz:

Dziękuję bardzo.

Czy Ministerstwo Sprawiedliwości chciałoby wnieść jakieś uwagi?

(Dyrektor Departamentu Współpracy Międzynarodowej i Prawa Europejskiego w Ministerstwie Sprawiedliwości Jan Ciszewski: Nie, dziękuję bardzo.)

Dziękuję.

Czy panowie senatorowie mają uwagi? Nie ma uwag.

A Biuro Legislacyjne?

(Główny Specjalista do spraw Legislacji w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu Beata Mandyliś: Dziękuję bardzo.)

Dziękuję.

Przystępujemy do głosowania.

Kto jest za przyjęciem ustawy ratyfikacyjnej? (5)

Dziękuję. Jednogłośnie za.

Kto może być sprawozdawcą?

(Głos z sali: Może po kolei.)

(Głos z sali: Właśnie, po kolei.)

Ponieważ będą rozpatrywane po kolei dwie ratyfikacje, proponuję, żeby ta osoba, która już będzie na sali, mogła się tym zająć.

(*Głos z sali*: Będą dwie ratyfikacje.)

(*Głos z sali*: Bardzo ważne.)

(*Wypowiedź poza mikrofonem*)

Pan, Panie Senatorze?

(*Głos z sali*: Mnie pierwszego dnia nie będzie.)

(*Głos z sali*: Ale to nie będzie na tym posiedzeniu.)

(*Głos z sali*: Jedna z tych ratyfikacji jest na tym posiedzeniu.)

(*Wypowiedź poza mikrofonem*)

Dwie, dobrze. Dziękuję.

Przechodzimy do rozpatrzenia ustawy o ratyfikacji Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji.

Czy Ministerstwo Sprawiedliwości zgłasza uwagi, czy nie ma uwag i przechodzimy do stanowiska MSZ?

**Dyrektor Departamentu Współpracy Międzynarodowej
i Prawa Europejskiego w Ministerstwie Sprawiedliwości
Jan Ciszewski:**

Ministerstwo Sprawiedliwości jest autorem czy też współautorem wystąpienia, tej pierwszej inicjatywy, a więc nie wnosimy żadnych uwag do tego naszego wspólnego wystąpienia i wniosku.

Zastępca Przewodniczącego Krzysztof Piesiewicz:

Jakie jest stanowisko MSZ?

**Pełniący Obowiązki Zastępcy Dyrektora
Departamentu Prawno-Traktatowego
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
Janusz Łącki:**

Mógłbym ewentualnie przedstawić ze swojej strony kilka informacji dotyczących samej konwencji, a więc liczby stron, stanu obecnej ratyfikacji, i oczywiście odpowiedzieć pytania, gdyby takie były ze strony państwa senatorów.

(*Zastępca Przewodniczącego Krzysztof Piesiewicz*: Proszę, aby pan zwięźle, w kilku punktach, nam to przedstawił.)

Konwencja została przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych 31 października 2003 r. Polska podpisała tę konwencję 10 grudnia tego roku. W chwili obecnej sygnatariuszami konwencji jest sto czterdzieści państw. Stronami, czyli państwami, które konwencję ratyfikowały lub do niej przystąpiły, są pięćdziesiąt dwa państwa. Konwencja weszła w życie 14 grudnia 2005 r., po złożeniu trzydziestego dokumentu ratyfikacyjnego.

Konwencja stanowi zbiór postanowień zobowiązujących państwa strony do wprowadzenia pewnych standardów prawnych dotyczących zwalczania i zapobiegania korupcji. Składa się ona z czterech części dotyczących kolejno: zapobiegania korupcji, jej kryminalizacji, współpracy międzynarodowej oraz odzyskiwania korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa korupcji. Ze względu na to, że dotyczy ona, tak jak

w przypadku poprzednio omawianej umowy z Hongkongiem, spraw regulowanych w ustawie oraz praw i wolności obywatelskich określonych w konstytucji, wymagana jest ratyfikacja za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie.

W chwili obecnej polskie ustawodawstwo jest dostosowane do realizacji postanowień konwencji, więc nie będą potrzebne żadne dodatkowe zmiany. Nie przewiduje się również dodatkowych skutków finansowych.

Dodam, że w chwili ratyfikacji Polska zamierza złożyć trzy oświadczenia o charakterze informacyjnym. Po pierwsze, zostanie wyznaczone Ministerstwo Sprawiedliwości jako organ centralny właściwy do przyjmowania wniosków o wzajemną pomoc prawną. Po drugie, Polska uzna konwencję za podstawę prawną do współpracy z innymi państwami stronami konwencji dla celów ekstradycji. Po trzecie, mamy zamiar oświadczyć, iż językami akceptowanymi stosownie do art. 46 § 14 konwencji są język polski i język angielski. Dziękuję.

Zastępca Przewodniczącego Krzysztof Piesiewicz:

Jaka jest opinia Biura Legislacyjnego?

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Dziękuję.

Otwieram dyskusję.

Czy ktoś z panów senatorów zgłasza się do dyskusji? Nikt nie chce zabrać głosu.

Pan senator już się zgodził być sprawozdawcą, jeśli chodzi o te dwa punkty, nie na następnym, ale na czerwcowym posiedzeniu, tak? Musimy jednak najpierw przegłosować.

Kto jest za przyjęciem tego bez poprawek? (5)

Dziękuję. Jednogłośnie za.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu piątego, dotyczącego ustawy o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych; druk senacki nr 148.

Prosiłbym Ministerstwo Sprawiedliwości o krótkie zreferowanie istoty i sensu tych zmian.

**Zastępca Dyrektora Departamentu Legislacyjno-Prawnego
w Ministerstwie Sprawiedliwości Jan Bołonkowski:**

Ustawa ta jest wynikiem inicjatywy poselskiej. Powstała z dwóch poselskich projektów ustaw...

(Rozmowy na sali)

(Zastępca Przewodniczącego Krzysztof Piesiewicz: Dziękuję bardzo państwu wychodzącym.)

...dotyczących rozszerzenia zakresu zwolnień ustawowych przewidzianych w ustawie.

W jednym z tych projektów posłowie zaproponowali przywrócenie, obowiązującego do 2 marca bieżącego roku, ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych przysługującego powiatowemu lub miejskiemu rzecznikowi konsumentów w sprawach dotyczących ochrony indywidualnych interesów konsumenta.

W drugim projekcie znalazła się propozycja dotycząca przywrócenia takiego zwolnienia ustawowego stronie dochodzącej naprawienia szkód spowodowanych ru-

chem zakładu górniczego. To zwolnienie było przewidziane w ustawie – Prawo geologiczne i górnicze i zostało uchylone ustawą o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, która weszła w życie 2 marca 2006 r.

W wyniku rozpatrzenia tych dwóch projektów poselskich powstało sprawozdanie komisji, które ma swoje odzwierciedlenie w uchwalonej ustawie. Sprawozdanie łączy te dwie propozycje i dokonuje zmiany w ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zakresie, o którym już wspomniałem. Ministerstwo nie ma zastrzeżeń do tej ustawy i popiera przyjęte zmiany.

Zastępca Przewodniczącego Krzysztof Piesiewicz:

Dziękuję bardzo.

Jaka jest opinia Biura Legislacyjnego?

(Główny Specjalista do spraw Legislacji w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu Adam Niemczewski: Nie ma uwag o charakterze legislacyjnym.)

W opinii pisemnej też jest tego rodzaju stwierdzenie.

Otwieram dyskusję.

Czy ktoś z panów senatorów się zgłasza? Nikt się nie zgłasza.

Kto z panów senatorów zechce referować?

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Jest sprawozdawca, ale oczywiście musimy przegłosować.

Kto jest za przyjęciem tego bez poprawek? (5)

Dziękuję. Jednogłośnie za.

Dziękuję panu bardzo. Dziękuję państwu.

Zamykam posiedzenie komisji.

(Koniec posiedzenia o godzinie 16 minut 40)

Kancelaria Senatu

Opracowanie i publikacja:

Biuro Prac Senackich, Dział Stenogramów

Druk: Biuro Administracyjne, Dział Wydawniczy

Nakład: 5 egz.

ISSN 1643-2851